

Fridrih Niče

Vrsta: Maturski | Broj strana: 20 | Nivo: Gimnazija

„Али ко је народу омражен, као неки вук псима: тај је слободан дух, непријатељ окова, не-обожавалац, скућени у шумама. Гонити њега из његове јазбине – то се народу одувек звало »смисао за исправно«: против њега хушка он још увек своје најоштрозубије псе.“

Ниче је један од филозофа који се сврстава волунтаристицки правац у филозофији који је, иначе, основао Шопенхауер, а који је Ниче својски дорадио и на најбољи начин презентовао. Заступао је доста радикално схватање, у којем је остао усамљен, а као и Шопенхауер и Ниче је то неприхватање тешко подносио. На самом почетку свог интелектуалног стасавања, његова позиција би се могла назвати позицијом идеализма или романтизма, али то је било само тражење властитог гласа.

Врло брзо се окреће од свега тога и прихвата варјанту својеврсног натурализма. Његова позиција била је дело њега самога. Поред натурализма његова позиција би се могла назвати и витализам, односно волунтаризам.

*Витализам је склоност да се ствари посматрају из аспекта живота

*Волунтаризам је склоност да се ствари тумаче из перспективе воље.

Али, ако бисмо желели да на прави начин разумемо епоху у којој Фридрих Ниче живи и ствара, неопходно је и са историјске тачке сагледати кључне догађаје краја 19. века. Ову епоху карактеришу два супротна геополитичка правца – уједињење европских земаља на таласу националних револуција из 1848. године, али и талас колонизације, који ће се привести крају тек пред почетак Првог светског рата. Индустијска револуција је у пуном замаху, а наука у томе учествује као никада раније. Ниче је био сведок да наука убрзано мења и лице земље и погледе људи, па отуд у овом периоду Бизмаркове Немачке и викторијанске Енглеске бујају не само техника и технологија, већ и друштвене науке – филозофија, социологија и психологија. Што се Ничеове мизогиније и односа према женама тиче, његове ставове не можемо прихватити без одклона према времену у којем је дело писано. Крај 19. века је време бујања сифражетског покрета за права жена и продора феминизма, али уједно и новина која није била широко прихваћена у интелектуалним круговима. Довољно је прочитати Дучићева размишљања о жени, писана почетком 20. века, па видети да Ниче у томе никако није ни усамљен, ни конзервативан.

Ничеови ставови о „старим и младим женицама“ (препознатљива иронија деминутивом) у делу „Тако је говорио Заратустра“, али и у раније, кореспондирају са претходно наведеним ставовима о демократији: „Свако личи на свакога другог; чак се и полови приближују један другоме - људи постају жене и жене постају људи. Феминизам је, дакле, природна последица демократије и хришћанства. »Овде је мушкараца мало; зато њихове жене постају мушкарци. Јер само онај ко је довољно мушкарац избавиће жену у жени...Са феминизмом јављају се социјализам и анархизам; сви су они деца демократије; ако је праведна једнака политичка моћ, зашто да не буде једнака и економска моћ? Зашто да уопште има вођа?“ Волунтаризам као филозофско опредељење Ничеу „даје за право“ да му се мишљење разликује од „политички коректног“.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com